

angaar, er den gældende Ret absolut til Hinder for, at Danmark kan tiltræde den i Bern i 1886 mellem England, Tyskland, Frankrig, Italien, Spanien, Belgien, Svejtst samt nogle mindre Stater afsluttede „internationale Union til Bærn for litterære og kunstneriske Værker“, idet en Tilslutning til den saakaldte Berner-Konvention blandt andet er betinget af, at der indrømmes Forfatterne Eneret i 10 Aar til at udgive Oversættelser af deres Værker, hvilket efter vor nu gældende Ret ikke er muligt. At skaffe danske Forfattere og Kunstnere en virksom Beskyttelse for deres Værker i Udlandet vil efter Berner-Konventionens Afslutning ikke være muligt uden en Tilslutning til denne. Men, at en saadan Beskyttelse i høj Grad er ønskelig, turde lige saa vel være almindelig anerkendt, som det mere og mere er gaaet op for den almindelige Retsbevidsthed, at det hverken er sømmeligt i Længden at nægte fremmede al Retsbeskyttelse i disse Retninger eller i det hele taget forsvareligt at unddrage sig det almindelige Retsfællesskab paa dette Omraade, som allerede nu omfatter omtrent Halvdele af den civiliserede Verden, og som er et betydningsfuldt Skridt henimod den internationale Ligeberettigelse, der for længst og stadig stærkere overalt er anerkendt som en absolut Retsfærdighedsforbring¹⁾.

Det maa herefter ved Udarbejdelsen af en ny Lovordning paa disse Omraader være Opgaven: 1) at samle alle herhen hørende Regler saa vidt muligt i een Lov og navnlig at gennemføre en ensartet Behandling af beslægtede Forhold, saa vidt disses Natur tilstede det; 2) at muliggøre en Tiltrædelse til Berner-Konventionen.

Ved den nærmere Udarbejdelse af en saadan Lov bør det formentlig være Opgaven ikke uden fyldestgørende Grunde at forlade den gældende Rets Grundlag. Men paa den anden Side vil det være nødvendigt at tage Hensyn saavel til den Belæring, der kan hentes fra de nyere fremmede Love og den store Udvikling, som den moderne Retsvidenskab netop paa dette Omraade er undergaaet, som til de Erfaringer, hvortil Anvendelsen og Bearbejdelsen af den gældende Ret i en længere Række har givet Anledning. En ny samlet Lovordning af disse Forhold bør hvile paa et saa moderne

Grundlag, at der ikke i en altfor nær Fremtid kan ventes at ville blive følelig Trang til nye Forandringer.

De følgende Bemærkninger knyttes særskilt til hvert af Lovforslagets 4 Afsnit, saaledes at først de almindelige Bemærkninger til hvert Afsnit og dernæst Bemærkningerne til de enkelte Paragraffer fremføres.

Første Afsnit.

Om Forfatterretten.

Almindelige Bemærkninger.

Lovens første Afsnit overskrives: „Om Forfatterretten“. Dette Udtryk har i den almindelige Sprogbrug en saa vid Betydning, at det meget vel kan omfatte alle de i dette Afsnit omhandlede Forhold, og anbefaler sig ved sin Korthed og Tydelighed.

I Modsigelse til den gældende Ret, navnlig Lov af 29de December 1857, hvor et klart fremtrædende System for Ordningen af de enkelte Bestemmelser ikke findes, og de fleste fremmede Lovgivelser, der sondre efter rent ydre Rendemærker — Skrifter, Tegninger, Musikværker, Opførelse af dramatiske Værker o. s. v. — er det her søgt at ordne de enkelte Bestemmelser efter det System, der naturligt frembyder sig ved en videnskabelig Behandling af Emnet. Her efter samles i Kapitel I. alle Regler vedrørende Forfatterrettens Stiftelse, Indhold og Genstand, i Kapitel II. Reglerne om Rettens Overførelse til Andre (Overdragelse, Arv, Retsfølgning), i Kapitel III. Reglerne om Arænkelse af Forfatterretten og om Ansvar herfor, og i Kapitel IV. Reglerne om Rettens Ophør. Endelig gives i Kapitel V. Bestemmelser om den Kommission af sagkyndige, som ifølge Loven skal dannes. Om enkelte Bestemmelseres rette Plads kan der naturligvis ogsaa efter dette System være Tvivl. Saaledes kan det omtvistes, om Reglerne i §§ 25—27 ikke lige saa vel kunde finde Plads i Kapitel III. blandt Reglerne om Arænkelse af Forfatterretten. Men deres naturligste Plads turde dog være blandt Reglerne om Rettens Ophør. Dette gælder ogsaa om § 24, der angiver, naar en af de i Forfatterretten liggende Besøjelser ophører. At Reglerne i § 7 findes i Kap-

¹⁾ Jfr. herved de i Universitetets Aarbog 1881—86 IV. p. 111—114 optagne Udtalelser.